

Hällesjökören

Melodi: Oh Louise

1.

När det gäller ambitioner,
båå' i taktfullhet och toner,
är nog "Knutte" den, som först man tänker på,
se, han gillar heller klubben,
än pinnupporna och nubban,
denna egenskap den är så sällsynt så.
Men ibland så kan man undra,
vad, som under denna tundra,
av flegmatiskt lugn det finns att titta på,
ty i dom lugna vatten sjuder,
det av stora, feta rudor,
fast dom sällan något bete smakar på.

Refräng: Men Hällesjökören,
bedårar och förför en,
när man hör våra klangfulla röster,
kan man glömma bort, att solen den går ner i öster.
Hällesjökören,
den piggar opp humöret,
hos varje kronisk pessimist,
som tycker allt är trist.

2.

Nu till sist jag öppnar gapet,
för att sluta jäkelskapet,
med en slutvers utan mening, som sig bör.
Skaldeådran min har sinat,
kanske har mitt skräål er pinat,
såsom Stockholm pinas av sin sabotör.
Ni, som tappert genomlidit,
denna ramsa, som jag vridit,
höp av misstag och av brist på gott humör.
När jag sjungit denna sången,
för den allra sista gången,
sen skall alla stämma in i våran kör.

Refräng: Ty Hällesjökören,
bedårar och förför en,
när man hör våra klanfulla röster,
kan man glömma bort, att solen den går ner i öster.
Hällesjökören,
den piggar opp humören,
hos varje kronisk pessimist,
som tycker allt är trist.